

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 8

Sânge nevinovat

După cum am comentat și în alte ocazii suferința nu se poate explica, cu atât mai mult suferința unui copil. Ce vină are un nevinovat ca să sufere? Cu ce a greșit? Ce explicație logică poate exista pentru ceva care nu se poate explica? Până acuma am descoperit că oamenii pot suferi ca rezultat al aplicării pedepsei corective din partea lui Dumnezeu, după cum am învățat în studiul anterior, puține cazuri în care originea durerii este Dumnezeu, cazuri ca Core, Datam și Abiram, răsculații care au fost înghițiți de pământ. Ei au murit pentru că s-au răsculat chiar împotriva lui Dumnezeu. Dar ce motiv logic putem găsi pentru suferința unui copil? De asemenea am învățat că suferința poate veni și ca rezultat al greșelilor proprii în care o acțiune generează o reacție, scriitorul Biblic ar spune “semeni vânt și seceri furtună”. De exemplu, o persoană care a trăit o viață desfrânată se poate îmbolnăvi de Sida datorită vieții lui frivole. Acest lucru este fără îndoială de înțeles, logic, normal. Dar ce vină are un copil pentru a se naște cu Sida suferind ani la rând? Acesta este conflictul care tulbură inima lui Iov, suferința celui care nu a făcut nimic rău pentru a merita să sufere, el era convins că nu s-a abătut de la calea cea dreaptă, că i-a fost credincios lui Dumnezeu, tocmai de aceea nu îl vedem dispus să accepte suferința.

În capitolul 10 Iov pune problema sa înaintea lui Dumnezeu, el știe că i-a fost credincios lui Dumnezeu și nu s-a abătut nici la dreapta nici la stânga de la calea cea dreaptă împlinind Voia Sa. Așa că pe drept întrebă de ce el trebuia să sufere. Așa de teribilă îi era durerea și dilema situației în care se afla încât iată-l ce spune în Iov 10,18-22:

¹⁸*Pentru ce m-ai scos din pântecele mamei mele? O, de aș fi murit, și ochiul să nu mă fi văzut!*

¹⁹*Aș fi ca și cum n-aș fi fost, și din pântecele mamei mele aș fi trecut în mormânt!*

²⁰*Nu sunt zilele mele destul de puține? Să mă lase dar, să plece de la mine, și să răsuflu puțin,*

²¹*înainte de a mă duce, ca să nu mă mai întorc,*

²²*în țara întunericului și a umbrei morții, în țara negurii adânci, unde domnește umbra morții și neorânduiala, și unde lumina este ca întunericul!”*

După cum observăm acest pasaj biblic ne vorbește de nemulțumirea lui Iov cu privire la suferință și neînțelegerea motivelor care a adus nenorocirea asupra lui. Iar eu te întreb: cine nu s-a simțit măcar o dată în viață în acest fel? Tocmai de aceea este dificil să vorbești cu cineva care suferă, tocmai de aceea de cele mai multe ori, cel mai bun lucru pe care poți să îl faci pentru cineva care suferă este să nu spui nimic, pur și simplu numai stând alături de el, pentru că de multe ori cuvintele sunt atât de goale și fără sens, în timp ce simpla prezență deja vorbește mult, sau cel puțin spune ceva, mai ales că nefiind în locul celui alt cuvintele de cele mai multe ori sunt de prisos.

Vom trece la partea a doua a studiului. De ce suferă cei nevinovați? Această problemă este foarte sensibilă, mai ales că se naște întrebarea “este cineva nevinovat?” Biblia spune că nu, Pavel spune că toți suntem păcătoși și lipsiți de slava lui Dumnezeu. Chiar Pavel ne învață ceea ce s-a învățat de atâtea ori în Vechiul Testament, că nu există nici măcar un om drept. Isaia 1,4-6 spune:

⁴Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărâdelegi, sămânță de nelegiuiri, copii stricați! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele...

⁵Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrățiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte!

⁶Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, ne stoarse, ne legate, și ne alinate cu untdelemn:

Ce descriere teribilă a situație păcătoase a ființei umane. Așa este, oricât de dură ar părea, aceasta este trista realitate umană, toți am păcătuit și ne-am departat de Dumnezeu, chiar dacă în ochii noștri ne vedem buni, totuși în natura noastră cărăm virusul păcatului. Dar considerând că eu accept că am natură păcătoasă, chiar și așa, acesta este un motiv pentru a suferi? Unde rămâne dreptatea divină? Dumnezeu nu este drept? Să plătesc pentru deciziile mele greșite sunt de acord, dar de ce trebuie să plătesc pentru ceea ce eu nu am făcut? Voi repeta ideea, această problemă este foarte delicată. Este posibil ca David să ne ajute a înțelege mai bine această problemă. Iată ce spune în Psalmii 51,5-6:

⁵Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea.

⁶Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă dar să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu!

Aici David recunoaște că prin însăși natura sa este un om păcătos, acceptă faptul că încă din pântecul maicii sale duce cu el virusul păcatului, dar neacceptând suferința celor nevinovați el cere lui Dumnezeu înțelepciune pentru a înțelege adevărul. Eu cred că aici este cheia tuturor problemelor. Durerea nu are nevoie de explicație, și deși pare atât de normal să te plângi și să reclami a ști cauza suferinței, cel mai bun lucru pe care îl putem face în momentul în care durerea vine, mai ales în momentul în care atinge un nevinovat, este să ne retragem în singurătate plângând și încrezându-ne total în înțelepciunea divină, iar El ne va învăța să transformăm acea situație negativă în ceva pozitiv.

În partea a treia a studiului vom studia următorul pasaj din Iov 15,14-16:

¹⁴Ce este omul, ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană?

¹⁵Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui,

¹⁶cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată-omul, care bea nelegiuirea ca apa!

Aici descoperim un nou adevăr spus de Elifaz. Păcatul a contaminat toate ființele umane, toate animalele și natura în general. Nu putem spune că animalele sunt păcătoase, contaminate de păcat da, dar nu păcătoase pentru că nu au capacitatea de a înțelege binele și răul, dar putem să

spunem că ele suferă consecințele intrării păcatului în lume pentru că păcatul a alterat legile naturii, unde înainte nu exista spini acolo a apărut spini și pălămidă, acolo unde erau dealuri line și văi mănoase, acolo a apărut prăpăstii și pustiu. Animalele impresionante cum sunt leul sau tigrlul în Eden erau blânde și nu speriau pe nimeni. De ce s-au transformat în fiare înspăimântătoare? Datorită păcatului! Te rog să observi cum explică Spiritul Profetic această situație în Patriarhi și Profeți p42-43 (ed. Sp.) spune așa:

“După căderea în păcat, Adam și-a imaginat inițial că el intră într-o sferă superioară de existență, dar în scurt timp meditănd la păcatul sau, groaza i-a invadat sufletul. Aerul care până atunci era plăcut și dulce, acum părea că răcește corpurile tinerii perechi. Dragostea și pacea de care s-au bucurat până atunci a dispărut iar în locul acestora au simțit remușcări de conștiință datorită păcatului, frica de viitor și goliciunea sufletului. Valul de lumină care i-a înconjurat până atunci a dispărut, așa că în locul lor și-au făcut șorțuri, pentru că nu se puteau prezenta goi înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor. Acuma au început să vadă adevăratul caracter al păcatului lor. Sub blestemul păcatului, toată natura a dezvăluit consecințele răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Când Dumnezeu l-a creat pe om l-a făcut stăpân peste tot pământul și ființele care îl populau. Atâta timp cât Adam a rămas credincios lui Dumnezeu, toată natura a rămas supusă lui, dar când s-a răzvrătit împotriva Legii divine, creaturile inferioare s-au răzvrătit la rândul lor împotriva stăpânirii lui.”

Prietenul meu, astăzi noi trăim în această tristă realitate. Pavel spune în Romani 8,22-23 următoarele:

*²²Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.
²³Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.*

Iată că de la intrarea păcatului în lume toți suferim teribilele consecințe ale răului. De aceea când vine un cutremur mor atât buni cât și răi, ascultători și neascultători, de aceea moartea îi ajunge pe toți, copii, bătrâni, tineri... natura a pierdut controlul, pământul se cutremură, marea iese în locul ei, durerea pare a fi legea fundamentală a vieții.

Vom trece la partea a patra a studiului, iar aici vom vedea persoane care au suferit pe nedrept, adică fără un aparent motiv. Să ne gândim la Abel, ce rău a făcut el pentru ca fratele său să îl omoare? Singurul lucru pe care l-a făcut este că a iubit pe Dumnezeu, dar acest fapt poate fi numit răutate? Și dacă era atât de bun de ce nu a fost protejat de fratele său cel rău? Gândește-te la Urie, cu ce a greșit el pentru a muri într-o formă atât de tristă? Ce putem spune de întâii născuți ai Egiptului care au murit ca o consecință a încăpăținării lui Faraon? Ce vină aveau ei? Da prietene, suferința este illogică și nemiloasă.

Zilele trecute în Brazilia o femeie a fost atacat de niște oameni și i-au luat mașina fugind fără să își dea seama că copilul femeii rămăsese prins în una dintre uși iar când au oprit l-au găsit

desfigurat, mort. Tatăl copilului plângea disperat și țipând spunea: *“ce moarte stupidă, cum poate permite Dumnezeu așa ceva?”*

Da prietene, în această lume de durere și suferința, multe lucruri nu au nici o logică, iar păcatul este unul dintre acestea. Cu toții suferim pentru că această lume nu mai este condusă de cine trebuie. Așa că dacă tocmai te-ai botezat și speri ca de acum înainte să nu mai ai suferințe, te înșeli amarnic, în această lume a durerii de multe ori vom plânge, vom continua să îngropăm fii noștri și vom suferi calamități. De aceea trebuie să ridicăm vocea noastră și să spunem *“Vino Doamne Isuse!”*

În ultima parte a studiului vom spune că în fața misterului durerii în special al celui nevinovat ne rămâne numai să ne încredem în Dumnezeu și în dragostea Sa infinită. Oricare răspuns uman nu este altceva decât o tristă speculație a minții umane de a încerca să înțelegem ceea ce în realitate nu putem înțelege. Solomon în Proverbe 3,5-8 ne dă un înțelept sfat:

*Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!
Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.
Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul, și abate-te de la rău!
Aceasta va aduce sănătate trupului tău, și răcorire oaselor tale.*

Deci nu încerca să explici după mintea ta ci puneți încrederea în Dumnezeu. Solomon chiar ne recomandă să îl recunoaștem în toate căile noastre, iar el ne va pregăti drumul, nu încerca să fii înțelept dar numai în propria putere, teme-te de Dumnezeu și depărtează-te de rău. Astfel el va fi medicină pentru corpul tău, va da ușurare oaselor tale.

Ce sfat teribil! Încrede-te din toată inima în Dumnezeu și nu în înțelepciune ta. Ești în situația disperării să renunți la luptă? De a renunța la credință pentru durerea din viața ta sau a nevinovatului tău copil? Încrede-te în Dumnezeu! Dar știi că nu poți să te încrezi în cineva dacă nu îl cunoști? Știi că nu poți să spui că, cunoști pe cineva cu care nu trăiești zi după zi? De aici descoperim necesitatea stringentă de a petrece timp prețios zilnic cu Isus. Dacă tu nu înveți să te încrezi în Dumnezeu când totul merge bine, când soarele strălucește în viața ta, cum te vei încrede în El când vine noaptea iar freamătul întunericului învăluie fragila ta corabie?

Se povestește de un soț care și-a pierdut soția consumată de un teribil cancer rămânând singur cu cele două fete. Era noapte iar luminile erau stinse privirea îi era ațintită spre tavan fără a vedea nimic. În cameră era întuneric iar în inima sa el se întreba: *“de ce, de ce Doamne? De ce ai permis acest dezastru? Unde ești?”* De-odată vocea fiicei sale de 4 ani îl scoate din gândurile lui: *“Tată ești aici? Nu, nu, nu îmi răspunde, știu că ești aici. Nu te văd pentru că este întuneric, dar eu știu că tu ești aici.”*

Aceste cuvinte l-au impresionat pe tristul tată care și-a ridicat gândul inimii către Dumnezeu fără a mai întreba de ce Doamne ci spunând ca și fiica sa, *“nu îmi răspunde, eu știu că Tu ești aici, noaptea vieții mele este prea întunecată ca să te pot vedea, nu înțeleg nimic, dar știu că ești aici!”*

Înțelegi prietenul meu? Până și Isus în ora durerii supreme l-a întrebat pe Tatăl Său *“Dumnezeul meu, Dumnezeule meu pentru ce m-ai părăsit?”* Tu știi că Dumnezeu nu l-a

abandonat ci Isus s-a făcut uman pentru a te întâmpina și a te salva nu numai din păcat ci chiar din durere și a te învăța să suferi în tăcere gândind că mâine va veni o nouă zi. Dacă simți nevoia să plângi, plânge, exprimă-ți suferința spunând lui Dumnezeu că te doare, spune-i “ajută-mă să mă încred în Tine. Viața mea este în întuneric. Cum ai permis ca fiul meu cel mic să moară? Nu înțeleg, cum ai permis acest teribil accident? Eu nu înțeleg, dar ajută-mă să îmi pun toată încrederea în Tine!”

Dumnezeu să te binecuvânteze din belșug!

Traducere si tehoredactare: Gabriel Radu

www.7adventist.com/studiu/

lectiuneazs@yahoo.com